

Lk 13,1-3-ban olvassuk, hogy Jézusnak hírt hoznak azokról a „galileaiakról”, akiket Pilátus áldozatbemutatás közben lemészároltatott. Mire Jézus: Ti (akik szemmel láthatóan szimpatizáltok az áldozatokkal), úgy gondoljátok, ez csak azért történhetett meg (értsd: Isten csak azért engedhette meg), mert ezek a galileaiak bűnösebbek voltak a többiekénél. Nem. De ha meg nem tértek, ugyanúgy elvesztek ti is mindnyájan.

Hogy megérthessük válaszát, azt kell tudnunk, hogy a „galileaiak” a zelóták egyik megnevezése volt a többi között (pl. „késesek”, „rablók”); nekik pedig kedvenc szokásuk volt, hogy kihasználva a hatalmas nyüzsgést a templomtéren, na meg az áldozatbemutatás magasztos légkörét, terrorista támadásokat hajtottak végre a rómaiak vagy a velük kollaborálók ellen. Pilátus ilyen okból mészároltatta le őket.

Jézus válaszában értelme tehát: Ha meg nem tértek, nevezetesen a zelótizmusból, az ellenséget gyűlölő nacionalizmusból, ti is így jártok majd, azaz: Pilátus titeket is lemészároltat.

Lk 23,26-28.31 számol be arról, hogy asszonyok hangos siránkozása kísérte Jézust a kereszttúton. Jézus pedig azt mondta nekik: Ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket. Mert ha így tesznek a zöldellő fával, mi lesz a sorsa az elszáradtnak?!

Akármik voltak is az előzmények és a részletek, Jézust végső soron Pilátus végeztette ki, méghozzá politikai bűnözőként, mint aki veszélyezteti a Római Birodalom rendjét és nyugalalmát. (Lehet, hogy a vele együtt megfeszített két „rabló” valójában zelóta volt?) A hangos sírás így politikai tüntetés volt Róma ellen (bár természetesen kifejezhette a személyes fájdalmat is). Ezért Jézus válaszában értelme:

Ha velem, a zöldellő fával, tehát az ártatlannal így bánnak, mit fognak tenni veletek, az elszáradttal, akik gyűlölitek őket és lázadoztok ellenük?

A történelem megmutatta Jézus igazságát: Kr. u. 70-ben a rómaiak lerombolták Jeruzsálemet, 136-ban pedig az egész országot: ekkor szűnt meg csaknem 1800 évre az önálló zsidó állam, ekkor vált teljessé a zsidók szétszórása.

Mindenesetre mindez nagyon jól mutatja, hogy Jézus itt olyan politikai kérdésben adott eligazítást, amely az egész zsidó társadalmat alapjaiban érintette.

Sok-sok példát lehetne még felhozni Jézus tanításának gazdasági-társadalmi-politikai vonatkozásaira (mondjuk a szamaritánus-kérdést - Lk 10,29-37; 17,15-18; 9,51-56; Jn 4,7-26 -, az eskü - Mt 5,33-37 - vagy az igazságszolgáltatás tilalmát - Mt 7,1; 13,24-30). De Jézus keresztre feszítése önmagában is bizonyíték, hiszen a legfőbb hatalmi szerv, a császár helytartója ítélte halálra - mert amit csinált, az politikailag veszélyes volt.

Jézus tanításának tehát súlyos téttel bíró, életre-halálra menő gazdasági-társadalmi-politikai üzenete

van. Mondhatnánk úgy is: Jézus politizált. Csakhogy a szeretet politikáját tanította, sőt gyakorolta.

(2010)

KÖZÉLET?!

KIRÁLY IGNÁCZ

KÖZÉLETI KÖZÉRZET...

Már alig nézek híradót, egyiket sem igénylem. A közélet hírei mögött már ott is hatalomért való tülekedést látok, ahol lehet, hogy ez nincs is. Rossz a közérzetem. Tudom azonban, hogy a társadalom sokféle ismérve vesz körül, a közös asztalra adok, és onnan kapok magam is. A Bokron kívüli személyes kapcsolataim főként templomközeli (plébániai, Teréz anya nővérei), civil mozgalmi (nagy családosok), rokon kötelékbeli és városvezetési embereket jelentenek. Tudom, hogy az a dolgom, hogy jézusi tájékozódású értékszemléletünknek hangot és hitelességre törekvő tetteket adjak. Azt is illik tudnom, hogy mindenféle hatalmi politika a gyakorlatban ellentétes a szeretet hármasság magatartásával (adás, szolgálat, békességteremtés). Amikor képviselőválasztás van, akkor mégis a hatalmi politikában részt venni akarók közül kell választanom. Rossz közérzetből az adódhat, hogy a sok rossz közül a legkevésbé rosszra vagyok kénytelen szavazni. A közélet erről szól, választásokkor mindenképpen. Ha annyira elegem van, hogy el sem megyek, azzal még rosszabbat teszek, mert a még rosszabbak fegyelmezett szavazóinak egy esélytel többet kínál a távolmaradásom. Ismerem a témával kapcsolatos irodalmunkat. Ismerem sokak személyes véleményét és hozzáállását. Felismerem a háritó vélemények mögött megbújó pártszimpátiákat, múltbeli irányultságokat. Mégis szeretnék tisztábban látni. Abszurd dolog számomra, hogy közösségeinkben ez az egyik veszekedést vagy elhatárolódó hallgatást kiváltó téma

...1./ **Közéleti haszonélvezet.** Ami nekem is hasznos, azt részben mások végzik el. Rendben is van, hiszen mindenki azzal járjon hozzá közös országos életünkhöz, amivel jó lelkiismerettel tud. Elítélem az erőszakot, de szeressem a rendfenntartót, aki lefűleli a kiscigépeimet eltulajdonító bandát? Automatikusan adok bejelentést a káreseményről, mert még a biztosító is csak rendőrségi lezáró iratra fizet, ha fizet. Elítélem a harácsoló pénzgazdálkodást, de szeressem a banki tisztviselőt, aki gyerekeimnek a hitelfolyósítást intézi? Az igényszintek növekedésének esélye általában banki hiteltre épül, hiszen nem nagyon vagyunk anyagilag eleresztve. Azt látom, hogy aki ma jómódú, az sem hagyja ki hitellel megoldható anyagi ügyeit. Lehetséges, hogy

ha valaki felvetné ennek jézusi abszurditását, az életidegen élehetetlennek minősülne. Megkapná – főként, ha idősebb –, hogy ma már más világ van, mint a ti időtökben. Mintha bennünket a világ kellene, hogy meghatározzon. Elítélem a magánrepülőzgető politikus hatalmi tébolyát, de szeressem az embert, aki úgy intézi, hogy azért én is fenntarthatom házamat, autómát? Tudom, hogy sokkal könnyebb susmusolni vagy hangosan megítélni mások életvitelét, mint a magamét. Még jó, hogy az önkormányzati folyosón hangoskodó etnikai csoportok között nem nyomulok én is a segélyekért. Hiszen egy főre eső nettó jövedelmünk okán az nekem is jár. Megelégszem a hivatalból kapott családtámogatásokkal. És ez felettébb jól is jön. Közéletileg mondva: felülről jön. Valakiknek volt és van annyi lelkiismereti és szakmai erejük, hogy azon is fáradozzanak, amire küldték őket választóik. Nem titok, hogy minden üzleti, pénzügyi közvetítés 2-10 % körüli közvetítői díjazást hoz a közvetítő konyhájára. Minél nagyobb lehetőségei vannak valakinek, annál nagyobb haszonhoz jut. Legálisan! Ez a közbeszédben, gyakorlatban nem lopás, csak szerzés. Gazember az, aki csak a maga zsebét töltögeti. Tisztességes politikus az, aki az én zsebecskémre is gondol. Sorolhatnám ezeket a kettősségeket, az adokkapok kettősségét, de ennyi elég a valóság felvázolásához. Az előzőekben többször használt „szeressem” kérdésekre is válaszolok. Ezekben a mondatokban a „szeressem” annyit jelent számomra, hogy leveszem a kezem a más hajóban evező torkáról, általános fröcskölő szidás helyett értékítéletre törekszem. Tartózkodom a summás minősítésektől. Megpróbálom...

2./ Közéleti sterilitás. A korpa közé keveredve moslékként felfalhatnak a disznók. Ne zavarjon bele ebbe a biblikus képbe az, hogy ma már kedvelt pékárú a korpás kenyér is. Óvatos távolságtartással megőrizhetem lelki békémet. Kezeim bepiszkolódását mosakodással megszüntethetem, egy időre. Védőruhát is felvehetek, amikor a jogszabályi lehetőségeket követem, és igyekszem szabályokat betartva működni. „Ne érhesse szó a ház elejét.” Védőruha, amikor önkorlátozásom oka az, hogy nem akarok lebukni és leégni környezetem előtt. Nekünk más, nyomósabb okunk is van a tisztább életre. A sterilitás itt az, amikor elválasztódom a számomra piszkos dolgoktól, de azért hozzáférek a javakhoz. Mint amikor trágyáztuk a földet, gumicsizmában és kesztyűben. Mondhatom, hogy nem érdekelnek az országos dolgok. Csakhogy én is tagja vagyok ennek az országnak. Akkor is, ha most külföldön gondolom életem kiteljesedését. Most jön a Bulányi Gyurka bácsi által is annyira vágyott megoldás: kommunába kellene mennem. Kivonulni. Ott még kesztyű és csizma sem kell, hogy tiszták maradhassunk. Biztosan így lenne? Tiszteletre méltó jó szándék. Hegyen elérhető sótartót és kovászos edényt csinálni, hogy aki akarja, vihessen belőlünk a maga véka lisztjébe. Csodabogarakként, jeleként, jézusi értékeket felkínálókként elkülönülni eddig

csak engedelmeskedtetési vezetési rendszerben ment másoknak. Fenntartom a sterilitásnak ezt a lehetőségét, egyelőre csak elvileg. Ha azonban ezt valami miatt nem akarom, akkor marad a társadalomban jellé váló jelenlét. Törekvés irány, hogy minél kisebb területen szoruljak rá a „nagy kalap” kínálatára. Tudom, hogy inkább csak jelképes a kertművelés és tyúktartási gyakorlatunk. Valahogy mégis legalább ébren kell tartani a jó szándékot. Akkor is, ha unokáim csizmái talpán is megjelenik a csirke hagyatéka... Lehet egyáltalán szennyeződésmentesen élni ezen a földön? A célparancs szerint ez a törekvés irány. A teljesítési parancs megengedi a az emberi botladozást. „Ki miben fáradozik, abban hibázik.” „Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját!” Népi és ősi megállapítások. Nem arra fogalmazódtak, hogy magyarázatul, megnyugtatóként szolgáljanak lavírozó evilági életünkhöz. Tényt fogalmaznak, hogy fáradozásunkban csökkentjük a hibaszázalékot. Biztatnak, hogy a kukoricásban ekekapát húzó jószágot ne üssem-verjem azért, mert időnként leharap egy haszonnövényt. Lámpásunk fényét meglengetheti a széljárás. Sötétítőt is rakhatnak elé irigy, vagy az egyházért sajátosan aggodó emberek. Akiket nem vett ki mesterük, Jézusuk Atyja a világból, azok a bepiszkolódás és tisztálkodás dialektikájában kénytelenek élni. Jó tudnunk, hogy együtt görgetjük életünket, búzák és konkolyok, kosok és bárányok. Jó tudnunk törekvés irányunkat és kevertségünk csökkentésére adatott bűnbánati lehetőségeinket. Az egymás mellett élés az értékrendek létharcát is jelenti.

3./ Keveretlen közélet. Keveretlenek, egyszerűek, egyfélék, tiszták (*akeraiosz*), mint a galambok. Az „igen, igen” és a „nem, nem” tiszta beszéde kötelez. Valami újfajta okosság szükségeltetik ebben a világban, ha meg akarunk felelni a Jézushoz tartozás követelményének. Ebben kevés a hárító elutasítás. Ha úgy sikerül élnem, hogy tölem felszámolhatnák a honvédséget és a rendőrséget, akkor ez jelenjen meg szóban és tettben. A hatalmi politika vitorlájából csak a jó emberek tudják kivonni a szelet. Amire már nem lesz szükség, az elhal. Minek a pandúr, ha megtértek a rablók? Ha személyes szinten békességre jutnak az emberek, minek kellene rendfenntartás és jogszolgáltatás? No, hagyjuk az utópiákat, maradjunk az elpidiánál (a remélhetőnél). A történelem persze nem azt mutatja, hogy a jézusi remények megvalósulnának. A hiba azonban nem az említett remény tartalmában van. Az emberben van. A mi törekvés irányunkat is könnyen rezignált lemondássá töri a rossz tapasztalat. Hát érdemes homorítani, amikor csak balekké, lúzerré tesszük magunkat a társadalom előtt? Érdemes. Mindenki, aki ezt komolyan megpróbálta megélni, beszámolhat Istennek tetsző sikerélményeiről is! Ha sikerül olyan anyagi igénytelenségre törekvően élnem, hogy a bankvilág bezárhatja irodáit, akkor hitelmentesen hiteles életem legyen nyilvánvaló. Akkor sem szüneteltettük a karitásunkat, amikor építkeztünk, és

működött. Akkor is tudtuk egymást névtelenül is segíteni, amikor a magunk üzemelése is igényelhetne volna a pénzt. Akkor is tudtunk kalákában, vagy csak úgy dolgozni egymásnál, amikor a magunk portája is munkálkodásunkra várt. Ha a hatalom birtokosai nélkül is megoldom megélhetési gondjaimat, akkor, nosza, hadd lás-sák! Visszavéve az irreális lelkesedésből, szerényen megállapíthatjuk, hogy nem tudjuk életünk teljességét működtetni nélkülük. Akkor sem, ha egymásért végzett régi aktivitásunkat felerősítjük. Világos: ami jézusi elveinkkel szembe megy, az nem a mi utunk, nem az általunk támogatható terület. Ami ezzel megáruul egy gyékényen, vagy még harmonizál is, az a mi életterünk. Régen viccelődünk azon, hogy közülünk nem ment senki hóhérnak, büntetésvégrehajtónak, NATO katonának, de párttitkárnak sem. Tudtuk a helyünket, ami rendre a másik csoportban volt. Mára bogosabb lett az élet. Ami biztos, az Jézus szeretet-Istenének értékrendje. Aki ezt feladja, elkeni, felhígítja, az megássza a maga sírját. Ennél még az is jobb, ha butaságban tartjuk magunkat, és erre hivatkozva lenne mentségünk. Konzumidióták, virtuális önringatók, szellemi szörfözők talán nem akarunk lenni. Akit ez elcsábít, annak csilingeljünk. Az ismeret kötelez. Ezt alig csökkentheti a mély műveltségű magyarázkodás.

Csak hogy az ördög mindig a részletekben ugraszt össze bennünket. Főként ez az „egy gyékényen meglevés”. Miben, mennyire, mikor és hogyan? Ahányan vagyunk, annyiféle egyéni, családi és alapközösségi irányulás mutatkozik a közélet tekintetében. Az egyházi tanítások világosak: a hierarchia üzemeltesse vallási rendszerét, a civilek pedig, „politikai szabadságukkal és felelősségükkel” vegyenek részt a közéletben. Sokakat nem zavar, hogy ezzel legalizálódik minden állami-egyházi alku, minden hatalmi együttműködés. A magunk keveretlenségének garanciája magunk vagyunk: testvérbaráti egymásra vigyázásunk.

Személyekben, nem pedig pártokban illik gondolkodnom. Életvitelbeli hitelességben, és nem felhőkanalazó programokban kell tájékozódnom. Elmegyek választani. Hacsak meg nem győztök ennek istentelen voltáról. Arra a pártra voksolok, amelyikben nagyobb segítő esélyt látok nemzetem, hazám, felebarátaim minőségi előrelépéséhez. Arra az embertársamra szavazok, akinek magánélete garanciát ad arra, hogy ígért irányát tartani fogja, és ha ebben hibázik, akkor képes bünbánatot tartani. Miért ne higgyek abban, hogy nem minden irányzat betyárság, és nem minden közéleti ember gazember?!

...köszönöm, Náci!

Mértéktartó és mértékadó írás. Bizony nem tudunk megbirkózni a közélet (politika!?) értelmezésével

sem, hát még annak gyakorlati alkalmazhatóságáról/alkalmazhatatlanságáról. A történelem során ezen a ponton kezdek el kivonulni (remete, elefántcsonttorony, kommuna stb.) a szellemi élet érzékenyebb lakói.

Azt tapasztalom, hogy a Bokor is megosztott ezen a téren (Pl.: a rendszerváltást követően Gyb. körében nyíltan lehetett beszélni arról, hogy kire szavazzunk, melyik a méltóbb párt, ki a jó politikus stb. ma ez testvérháború lenne, így hát jobb csendben lenni)

Talán?!

Mit nem adnék, ha most egy órácskára leülhetnék Gyurka bácsival, a jelzett témában. De, hát magunkra maradtunk!!!

Barátsággal: *Faragó Feri*

Kedves Náci!

Első körös észrevételeim:

- Nagyon köszönöm a téma felvetését
- Köszönöm a befektetett sok időt és energiát
- Remélem, hogy intelligens módon tudjuk megvitatni a témát és barbár módon nem fogunk egymásnak esni, csak azért mert nem vagyunk egy véleményen
- Egyetértek abban, hogy a felvetés nem lehet tabu téma közöttünk
- Tapasztalatból mondom, hogy nem célszerű fizetett résztvevőként bekapcsolódni a közéletbe. (Gyurka bácsi tanácsára önkormányzati képviselő voltam a rendszerváltás első 4 évében - az oktatási és a szociális bizottságok vezetőjeként. Egyetlen forintot sem vettem fel a 4 év alatt. A vita kultúra nem sokat változott az évtizedek múlásával sem helyi, sem országos szinten.)
- Kommunát nem azért kellett volna/kellene csinálni a Bokornak, hogy kivonuljunk a társadalomból, hanem az egymás közötti és a rászorulókkal való osztás miatt. (Kár lenne ezzel elvinni a témát a közélettől, csak az érintettség miatt jegyzem meg)
- Tisztában kell lennünk a közélet eseményeivel (nem feltétlenül napi szinten!)
- A legfontosabb területeken (ennek meghatározása nem könnyű) részesei kell hogy legyünk a közélet alakításának. (Id.: Politizált-e Jézus?)

Mindenkit visszafogott, senkit nem bántó véleménynyilvánításra biztatok: *Kaszap István*

Kedves Testvérek,

hadd járuljak hozzá a párbeszédhez két régi írásom (1985 és 2010) itteni közlésével (alighanem sok át-fedés van köztük).

Nem néztem utána, hogy ma is egyetértek-e minden leírt mondattal, de valószínű, mert nem a politikai szelek változása szerint szoktam értelmezni a szentírási szövegeket. Áldás, békesség!

Üdv: *Gromon Bandi*

Kedves Náci!

Második olvasás után is egyetértek írásod lényegével. Kiemelek négy gondolatodat, amiket tételekként el tudok fogadni:

- A közélet erről szól, választásokkor mindenképpen: Ha annyira elegendem van, hogy el sem megyek, azzal még rosszabbat teszek, mert a még rosszabbak fegyelmezett szavazóinak egy eséllyel többet kínál a távolmaradásom
- Elítélem az erőszakot, de szeressem a rendfenntartót,
- általános fröcskölő szidás helyett értékítéletre töreksem. Tartózkodom a summás minősítésektől
- Személyekben, nem pedig pártokban illik gondolkodnom. Életvitelbeli hitelességben, és nem felhőkanalazó programokban kell tájékozódnom. Elmegek választani. Hacsak meg nem győztök ennek istentelen voltáról. Arra a pártra voksolok, amelyikben nagyobb segítő esélyt látok nemzetem, hazám, felebarátaim minőségi előrelépéséhez. Arra az embertársamra szavazok, akinek magánélete garanciát ad arra, hogy ígért irányát tartani fogja, és ha ebben hibázik, akkor képes bünbánatot tartani. Miért ne higgyek abban, hogy nem minden irányzat betyárság, és nem minden közéleti ember gazember?!

Megjegyzem, hogy Gromon Bandi evangélium alapú írásainak (Beleszólt-e Jézus társadalmi kérdésekbe? Politizált-e Jézus?) szellemével is összhangban találok ezeket a tételeket.

Szeretettel: *Kaszap István*

Drága Náci!

Ha „mindenféle hatalmi politika a gyakorlatban ellentétes a szeretet hármasságával”, akkor hogyan szavazhatsz bármely politikai pártra, bármelyik politikusra? Az idegen bűn akkor is bűn, ha csöpög a jószándéktól. Attól, hogy „mára bogosabb lett az élet”, éppenséggel még nem lesz igaz, hogy „a hatalmi politikában részt venni akarók közül” választanod kellene. Honnan

tudod, hogy melyik báránybőrből bújik majd elő a legkisebb farkas? És ha a legnagyobb bújik elő, a kollektív felelősségben osztozni fogsz. Ki tett téged bírónak vagy osztóvá? A választói jogtól eltilthatnak, de kötelezni rá nem tudnak. Te meg dalolva belesétálsz a csapdába? Megértem, ha az a párt neked nem szimpatikus, amelyik elbánt édesapáddal és lelkiatyánkkal meg sok más jó emberrel, de nekem az se szimpatikus, amelyik megbolondított 2,8 milliót, hogy ide be ne tehesse a lábát olyan migráns, akinek nincsenek jó papírai. A terroristáknak nyilván a legjobb papírai vannak, talán többféle is: férfi, női és gender. Ha még nem jelentek meg nálunk, az nem a méreg drága kerítésnek köszönhető, hanem annak, hogy Magyarország Trianonnak köszönhetően olyan kis paca a térképen, hogy a terroristák észre sem veszik. De, ha soká kakaskodunk, még észrevehetnek, s akkor örülhet az álprófeta, hogy ő megmondta. Addig meg fontolgassuk a Mt 25-öt: Idegen voltam és nem fogadtatok be. Távozzatok átkozottak az örök tűzre mind a 2,8 millióan! Ez szomorít engem. A közélet hatalmi trónvillongásait pedig drága játéknak tartom nagyon hülye felnőttek számára. A kormánypárt pedig azért kiabál farkast, hogy óvó védő palástját reánk terítse örökön örökké, de legalábbis áprilisig. Pápánk, a váci és pannonhalmi főpapunk kissé enyhíti fájdalomat a fölött, hogy egyházaink kussolnak a kérdés körül, mint szar a fűben, nehogy kiessenek állam bácsi piksziséből. De ez még mindig jobb, mintha körlevélben szögeznék le a röghöz kötés és a fajgyűlölet új evangéliumának „keresztény” elveit. Az otthonukban kellene rajtuk segíteni? Máris? Nem késtünk el evvel egy picurkát? Haza toloncolni őket? De akkor a magyar orvosokat és mosogatólányokat is! Utálok a kettős mércét. Inkább egyenek meg a férgek, minthogy a férget megegyem. Csirkefogókra nem szavazok, a többiekre meg azért nem, nehogy én csináljak belőlük csirkefogót. Vétkesek közt cinkos, aki néma, hát még, aki rájuk szavaz. Csilingeltem. „Abszurd dolog számomra, hogy közösségeinkben ez az egyik veszekedést vagy elhatárolódó hallgatást kiváltó téma...”-írod. Ostort még nem is suhogtattam. Csak szerettelek volna meggyőzni a voksolás istentelen voltáról. Majd értesíts, mennyire sikerült.

A vezetés művészete abban áll, hogy a nép figyelmét egyetlen ellenségre irányítsuk, és gondoskodjunk arról, hogy ez a figyelem egyetlen pillanatra se lankadjon. (Adolf Hitler)

Ölel barátod: *Kovács Tádé*

Kedves Tádé!

Bizony igaz beszéd az, amikről írsz. A történelmi tény anyagot magam is hasonlóan közelítem meg. A népvándorlást kicsit árnyaltabban látom, hiszen 26 évig élet a világ 20-25 nemzetének válogatott fiataljaival, ki-

emelten muszlimokkal és afrikaiakkal. Olyan barátságok is kötődtek, hogy hónapokig nálunk lakott egy fiatal muszlim házaspár. Tudod, már várom azt a vallomás csokrot, mikor a támogatók nem elvekkkel, hanem családjaikba befogadó gyakorlattal mutatják meg hitelességüket.

Örömmel olvasom a bennem racionálisan és finom humorral élő Tádé Testvérbarátom soraiból sugárzó indulatot. A szívhangozok fel erősítik a tartalmi hangsúlyokat. Talán ennek is betudható, hogy a közélet tekintetében csak hatalmi politikát általánosítasz, már ahogy én olvasom soraidat. Tudod, én paraszti neveltetésű gyerek vagyok, gyakorlatias és konkrétumokban tájékozódni akaró polgár. Számomra egyáltalán nem mindegy, hogy milyen emberek döntenek a kisemberek, közöttük népem és én, dolgai felől: adó, jövedelem, egészségügyi ellátás, környezetvédelem, közbiztonság és nemzetbiztonság... Szerintem nekünk több adatott, mint a summás elutasítás lehetősége. Nem tudok az életemben olyan területről, melyre jézusi tájékozódásunk erejében ne tudnánk életszerű választ találni, túl a sátáni területek elutasításán.

Véleményed annyira felrázó, hogy kérlek, adj engedélyt a közös listánkon való megjelentetésére! Ölel,
Náci.

ui: azért a népvándorlás ügyében elküldöm ma is vallott írásomat.

Kedves jó Ignác Barátom!

Elovastam az újságcikkedet is. Irigyeltek muszlim kapcsolataidért. Egy néger alkoholistánk volt, de úgy tudom visszament Afrikába. Másra nem emlékszem, ha volt is. Teljes joggal kéred számon pofázás helyett a tetteket. Vállalom, amit írtam. Közzé tehető. A szociális szférában nem lógattam a lábamat, ezzel érje be a társadalom részemről, most se lógatom. Hogy a hatalmi játékokba is folyjak bele, azt ne kérje. Nem élek választójogommal. A levegővételemmel is a mindenkori rezsimet támogatom. Érje be ennyivel! Egyszer elmentem az állampolgárság megadása mellett szavazni. Akkor ugyan nem jött be, de nem ezért bántam meg, hanem azért, hogy a 103 éves felvidéki nénitől elvették a szlovákot., amikor később mégis sikerült felvennie a magyart. A hatalom akkor is bajt kever, amikor kegyes. Talán Jézus ezért utasította finnyásan vissza a pusztában ördögimádásnak érezve. Mások kevésbé finnyásan el-elfogadják, még kapaszkodnak is utána, s van, aki bizalmat szavaz nekik. Érthető, ha jótévének hívatják magukat, a fejükön lévő vaj miatt. Nekem speciál nem volt erre szükségem, hála Istennek. Remélem, nem is lesz. Öllelek. *tádécskád.*

Kedves Náci!

nagyon élveztem 3 csoportos eszmélkedésedet a közélet tárgyában. A végén azt éreztem, mintha nem befejezted, hanem abbahagyta volna. /?/ Mi nem nyithatunk Jézuspártot, elég, ha tudjuk, Jézus a mi pártunkon áll. Velünk az Isten, nem ellenünk. Csak nehogy Péter mintájára lesátánozzon az Úr! Csak nehogy e világi csoportokhoz való vonzódásaink kitöröljék lelkünkéből a testvérbaráti szeretetet! Szinte minden mondatoddal egyetérték. A plakát-háborút - bárki csinálja is - becstelenségnek tartom. Persze, mert plakát. Ahhoz nem kell szív-lélek, elég a papír meg a nyomdatechnika. Jó, hogy hatalmi harcokban nem veszünk részt, mert az sosem az emberek javára, pusztán a harcosok képtelen hatalom-éhségére szolgál. Hajlandó vagyok megadni a császárnak, ami a császáré, igyekszem megadni /néha sikerül is! / Istennek, ami Istené. A világ meg működik, ahogy működik. Akkor is: az Isten Országa rajtunk fordul, a Menynek Országa pedig azok jutalma, akiken itt az Isten Országa fordult. És én sem fejezem be a gondolatébresztésemre szánt szösszenetemet... Isten tartson!

Podmaniczky Imre

Kedves Náci!

A parlament újraosztásával kapcsolatban kérlek, gondold át a következőket:

- látsz-e lelkiismereti ellenvetést a pártfegyelem alól?
- ha nem a győztesre szavazol, akkor helyette a listákról az n+1-edik ember fog bekerülni, akit nem is ismersz
- még a legkevésbé rossz is arra használja a szavazatszámokat, hogy ő milyen jó
- néhány kérdésben a parlamenti pártok mind összetartanak, amiben én vagy mi egészen mást gondolunk, pl. Amivel jó lenne, ha foglalkoznának:
- energetikai kiszolgáltatottságunk megszüntetése (kőolaj, földgáz, orosz urán, import áram helyett takarékosság, megújuló energiák, okos hálózatok)
- külföldi munkavállalás helyett helyben jövőkép
- kevesebb baleset és környezetszennyezés az autópályákon
- NATO-kötelezettségeink felülvizsgálata
- kertművelést, házasságápolást, boldogságtréninget is tanítsanak az iskolákban
- a városi problémák (hajléktalanok, menekültszállások) helyett a falvak életerejének fokozása
- erdőtelepítés
- a bankok gazdaságirányítási monopóliumának letörése

Ezeknek épp az ellenkezője zajlik ott.

Számomra a pártok és a parlament csupa olyan dolog, amire szívből és erőteljesen nemet mondok:

Nemet az autópályákra, nemet a NATO-ra, nemet a multik támogatására, az elhibázott paksi beruházásra,

az egészségügy és az iskolák rombolására, nemet a pártfegyelemre, a képviselői védettségre, a korrupcióra, a visszahívhatatlanságra, nemet a külpolitikára, a költségvetésre, a képviselői fizetésekre, a pénzre, a bankokra.

Érdekes, hogy ezekben a kérdésekben a képviselők mind összetartanak. Még a legkülönfélébb ellenzékiek is.

Amire igent mondok:

Igent a megújulókra, a szelíd közlekedésre, az összetartó családokra és falvakra, az alulról szerveződő demokráciára, a helyi gazdaságra, az erdőtelepítésre, a kertgazdálkodásra.

Üdv: *Dőry Pista*

Kedves Köz-életbarátaim,

most kaptam ezt a rövid írást alább, s nagyon alkalmas irányjelzőnek érzem. Nagyon sokszor próbáltam elmagyarázni ilyesmit - a politikával kapcsolatban: pontosabban éppen ezt. (Aláhúzások tőlem: zsgy.)

Imaszándék: 2018. január 31. - Szerda

Örömmel olvastam Dabóczi Kálmánnal, a BKK vezérigazgatójával készült interjút (<http://www.magnificat.ro:8187/imaszandek/2018-01-31>)! A mai világban kevesen vállalnak tudatosan embert próbáló nehéz feladatokat! Sajnos sokan úgy gondolják, hogy ha keresztények lettünk akkor kerülni kell a rázós pályát, távol kell maradni mindattól mi nehézséggel, küzdelemmel jár, ami bepiszkíthatja kezünket, lábunkat!

Az igazi Krisztus követő bevethető, vállalja az étellel együtt járó gondokat, problémákat, mer elindulni a világot tovább teremtő Krisztus nyomában. Az igazi keresztény nem gazdag ifjú, nem megy vissza a kényelmes, meleg kuckójába, hogy ott jólfésült, mindent jobban tudó megmondó emberként élje a veszélytelen életét! Az igazi jó keresztény elfogadja, hogy az út sara bemocskolja lábát, megy a Mestere nyomában az apostolok, a szentek útján még ha az út a Golgota felé is vezet!

Szeretettel kérlek, hogy imádkozzunk a felelős beosztásban dolgozó keresztény testvéreinkért, a köztisztviselőkért, politikusainkért, hogy hivatásukat egyeztetni tudják hitükkel, és munkájuknak gyümölcse beérjen, mindannyiunk örömére!

Zsombok György

GYULAY ENDRE

A NAGY SZAVAK EL NE VAKÍTSANAK!

Sok rendszert átéltem. Gyerekfejjel Horthy Miklós kormányzását, amikor korábban fejeztük be a tanévet, mert az iskolánk kellett a német megszállóknak, menekülés-sel éltem át a szovjet megszállás kezdetét, káplánként

Rákosit, befizettem a kötelező önkéntes békekölcsönt, láttam az 1956-os menekülők egy részét, és magam is tapasztaltam a Kádár-uralom rendőrszobai kihallgatását.

A Grósz Károly-i időben lettem püspök. Majd az úgynevezett rendszerváltás utáni választások utáni váltásokat is megéltem. Láttam a 99,5 százalékos győzelmet és a többpártrendszeri győztesek gyors bukását.

Óriztem a Kun Béla vezette csapat miatt lámpavason függő nagybátyám emlékét. Újratemettem, csendesebb időkben, másik nagybátyámat, akit a szovjet megszállás idején hívtak be, és már nem állt módjában élve visszatérni feleségéhez és kisfiához.

A több mint nyolcvan év alatt volt lehetőségem tapasztalatokat gyűjteni.

1991 augusztusa volt. II. János Pál pápa, leszállva a repülőről, megsókolta a magyar földet, és köszöntőbeszédet mondott.

Íme, egy része: *„Kedves testvéreim, a rettenetes háború és a rákövetkező évtizedek szörnyű pusztítást okoztak országokban. De most lehetővé vált, hogy a múlt romjain új világot építsetek. Követve elődeitek példáját, akik soha sem engedték kialudni a reménység lángját. Minden nemzeti sorscsapás után megvolt bennük a bátorság és az erő az újrakezdéshez, életük megújításához.”*

Majd pár mondat után így folytatta: „Hazátok most teljes függetlenséget vívott ki, és szabadon építhetitek a nemzet életét. Most azonban újabb ellenérdekek jelentek meg a láthatáron, másféle nehézségeket kell legyőznotök, más ábrándokat szétoslatnotok. A társadalom belső nehézségeire gondolok, az egyes személyek és csoportok önző érdekeire, amelyek szembefordítják egymással az embereket. Történelmetek arra tanít, hogy mindez a jövőtököt sodorhatja veszélybe, és megghiúsíthatja erőfeszítéseiteket egy igazságosabb és emberibb társadalomért.”

Huszonhét év telt el e beszéd elmondása óta, de sajnos ma is igen megfontolandó, követendő, ha igazi magyar jövőt akarunk népünknek biztosítani.

A pápa a szentmise végén így szólt: „Ti, magyar testvéreim, legyetek tudatában annak a nagy szerencsének, melyet jövőtök számára az a szabadság jelent, amelyet visszafordíthatatlanul megszereztek. Becsüljétek meg és éljétek helyesen a szabadsággal.”

Manapság próbálok szétnézni országunk életében. Hallom a tévében, a rádióban a pártok nyilatkozatait. Magukról alig beszélnek, de tele vannak a másik párt hibáinak, sőt bűneinek felsorolásával.

A kormány elmulasztotta, elhanyagolta... s jön a felsorolás. Nem azt sorolják, amit jól tett. Korrupció itt, jogtalan tékozlás amott. Érdekes, hogy hónapokkal, sőt évekkel ezelőtt még nem látták, vagy ha igen, nem tettek feljelentést, nem kértek kivizsgálást. Egyik-másik biztosan nem is igaz, de hangulatot rágalommal is lehet kelteni.